

UUS KOOL, UUS ALGUS.

Marju Poots -Johanson:1957.a. sügis. Uus kool! Kivimäele läbi Kadrioru.

Tundub, et ESIMENE september on alati päikeseline ja soe olnud. Aga ikka on põue ootusärevus, kerge võbin pugunud, sest algamas on ju midagi sootuks uut. Tore on muidugi oma kalleid kaaslasi pikkade suvekuude järel uuesti kohata ning nendegi silmis ärevust ja rõõmu näha.

1957.a. september erines nii varasematest kui järgnevatest oluliselt, nii mõneski mõttes lausa pöördeliselt. Mind ja mu venda ootas ees UUS kool-INTERNAATKOOL. Kahjuks selgus juba suvel, et septembris me küll oma uude kooli (koolimajja!) siseneda (sisse tormata) ei saa, sest see (kool!) ei saanudki veel valmis. Mitut puhku lükati avamine edasi, kuni saabusid detsembrikuu alguspäevad... Aga esialgu oli veel september. Meid suunati ajutiselt Kadrioru ühte väikesesse koolimajja (vist oli venelaste kool).

Mina läksin juba 3.klassi, aga minu noorem vend Märt, kes minuga vapralt kaasa sammus, alles alustas oma kooliteed. Sõitsime trammiga kuni Kadrioru lõpp-peatuseni, edasi vantsisime tiigist mööda. Esimesest koolipäevast ei meenu eriti midagi. Et 01.sept.1957.a. oli PÜHAPÄEV, siis kahjuks ei tule meelde, kas õppeaastat alustati hoopiski esmaspäeval, 02.sept. Ju ikka oli mingi pidulik aktus ja ilmselt tõi ema meid sel päeval Kadrioru. Koolis olime koos Märdiga ühes klassiruumis. Kas seal oli ka 2.klassi ja 4.klassi lapsi, kahjuks enam ei mäleta. Ühtekokku oli meid selles klassitoas arvata 10-15 intrakat. Hästi on meeles vaid Anu Ignatjeva, kes samuti oli 3.klassi tüdruk (aeg-ajalt suhtleme tänini). Meie Märdiga elasime siis Invaliidi tänaval (jääb Veerenni ja Herne tänava kanti). Et Anu elas bussijaama lähedal, läksime tihtipeale Märdiga Anu poolt läbi ja siis juba üheskoos kooli. Õpetajaks oli meil AINO LUHAORG, üsna pontsakas, aga rõõmsa näo ja nakatava naeruga. Ka Luhaorg tuli internaatkooli ja oli koguni meie klassijuhataja ning geograafia-õpetaja. Päris õppeaasta alguses jäime Märdiga mõlemad grippi. Märt paranes kiiresti, aga minul tekkisid tüsistused, mille tagajärjeks oli liigeste põletik ja haiglasse minek. Puudusin koolist ligemale terve veerandi (aga hoolsa suhtumise eest õppetöösse sain kingituseks koguni raamatu!) ja mina seega Vabaduse pst.130 kooli avamisele minna ei saanudki. Ema viis Märdi üksi kooli.

Detsembrikuu keskel (lõpus) olin siiski juba terve ja koolis, sest sain tunnistuse. Ja nõnda sattusimegi koos Märdi ja Anuga Kivimäele veel üsna värvilõhnalisse uhkesse koolimajja. Nii see algas...

NB!!! **Kadrioru kooli aadressiks on Koidula tn 23**, krunt piirneb Kadrioru pargi, Mäekalda tn 10a, Mäekalda tn 10b kinnistuste ja Weizenbergi tänavaga. Täna kuulub maja Tallinna Haridusametile, õppetööd seal ei toimu. Asukohta saab näha Maa-ameti Geoportaal -st ja maja saab vaadata Google Maps st.

Marju Poots-Johanson, Il lend. meie koolis 1957.a.(sept.) dets.-1966.a.juuli.

LEA RAUS: Tõnu!

Mina olin enne Internaatkooli tulemist Kose Keskkoolis, Harjumaal. Ja sealt ma siis otse Kivimäele saabusingi. Mulle on jäänud

kirkalt meelde esimene päev meie koolimajas. Kogunesime ju kõik võimlasse, seal saime endale tushiga kirjutatud numbritega riidetüki. Koolist saadud uued riided tuli nende numbritega varustada ehk siis riiete sisse õmmelda.

Minu kõige esimene tuttav oli Eva

Kuningas, kes oli 1.klassi õpilane. Kahjuks ei tea ma temast praegu midagi. Edithiga saime kokku meie 4.klassis.

Üldiselt olen ikka nii hõivatud, s.t. 7 päeva nädalas tööl, seepärast ei saa ka eriti aktiivne olla. Loodan, et mingil ajal selline olukorda saab ümber.

Ilusat jõuluaega, Tõnu, ja muidugi ka kõigile teistele, kallid koolikaaslased!

Soovib **Lea Piilbaum-Raus**, II lend. meie koolis 1957.a.dets.-

URMAS Aavik:Meie koolist, võid panna foorumisse.

Marju kirjutis on väga huvitav. Jah, kool pidi avatama 1.septembril, kuid nagu ikka, lükkus see edasi. Õpilased olid juba kooli vastu võetud, aga õppetööga ei saanud alustada. Sellepärast võeti vastu otsus alustada õppetööga juba töötavates koolides. Mina tean kooliloo koostamise ajast ka teisi õpilasi, kes alustasid kooliskäimist teistes koolides. Mitmed neist koolidest paiknesid Nõmmel. Kui kellelgi on oma kooliaja algusest selliseid kogemusi, paluks anda teada. Seegi meie kooliloo osa. Ette tänades Urmas Aavik.

Marju lisas

Anu Ignatjeva/II lend, meie koolis 1957.a.(sept.) dets.- /kirjutise:

Tere Marju,

Tore on Sinu meenutust lugeda, kahjuks ega rohkem mulle algusest ei meenu ka. Mis akordioni mängimisse puutub, siis tõesti ma ühe aasta seda Nõmme Muusikakoolis õppisin, aga ma ei olnud harjutamises kuigi usin. Võib-olla vahel siis koolipidudel mängisin, aga see pole asi, mida väga meenutada...

Marju:Ei tule üldse meelde, kas tollases Kadrioru koolis õppisid ka need vene lapsed, kes hiljem koos meiega Kivimäe kooli jagasid (nn. B klassid).

Tõnu Veiper : 1957.a. detsembrikuu esimesed päevad uues koolis.

Tõnu Veiper, 1.lend, TIK-is 1957.a.dets.1965.a.juuli:

Mati Toots (hiljem võttis endale isa perenime Himma), mina ja vene poiss **Oleg Rozov** (hilisem väga edukas noorsportlane nii maadluses kui poksis, tundis suurt huvi peotantsu vastu- nägin teda võistlustel ja meenutasime vanu aegu. Temast sai arst) olimegi üldse esimesed vanemad(!) poisid meie koolis (julgen meelde tuletada, et me käisime siis juba 4.klassis!). Keskküttega oli mingi jama ning linnalastel paluti järgmisel päeval tagasi tulla, aga kaugemalt tulijad jäid koolimajja. Kokku oli meid esimesel päeval-õhtul arvata paarkümmend last. Mati isa Aksel oli ka kohal. Aksel Himma (poksija, korvpallur, sõudja või hoopis aerutaja- täpselt ei mäleta) oli meie kooli algaastatel väga aktiivne spordielu korraldaja.

Matiga sõbrunesime niisiis juba kohe esimesel päeval ja järgmisel päeval, kolmapäeval 04.dets. kui kooli tuli palju lapsi (kooli võimla oli signinat-saginat täis) tegutsesime üheskoos: tassisime asju, näitasime uutele tulnukatele, kuhu minna. Ei mäleta enam, kust me kõie leidsime, aga kolmekesi (Mati, Oleg ja mina) vedasime kõik oma vastased siruli. Meil oli ka oma nimi: KASTID! (Miks niisugune nimi? Vastust teab vaid tuul...).

KOOLIAJALUGU. lk.72.

Kooli poolt saime nii koolivormid kui ka nn. vaba aja rõivad. Koolivormi juurde kuulusid lühikesed (!) püksid, hele pluus ja vormijakk, samuti vormimüts. Alles hiljem saime tõelised meestepüksid (pikad!). Riietuse juurde kuulusid (räägin siinjuures küll ainult poistest) ka sukad (!), mida hoidsid üleval tripid (!). Meile, poistele see jama ei meeldinud ning me loobusime kohe trippidest niimoodi, et rullisime sukad põlvest veidi allapoole kokku. Alla küll ei vajunud. Vaatan meie klassipilti, kus poisid on tagumistes ridades ning sukki pole näha! Kahjuks pole pildil kahte meie poissi.

KOOLIAJALUGU.lk.61.

Jüri Kongas:viimased päevad enne esimest päeva. Maria Vitsut päästis mind vangikongist!

Tulin Kivimäe kooli (Vabaduse pst.130) 1958.a. kevadtalvel. Olin siis 2.klassi poiss. Mäletan esimestest päevadest väga vähe, aga viimane intrapäev on selgelt meeles.

Meenub, et sattusin kasvataja Aru juurde 43.tuppa, kus oli poisse mitmest erinevast klassist. Astusin 43.-sse, kaenla all raamat „Vietnami muinasjutud“ (!). Hästi on meeles ka jõukatsumine klassivenna Sultsi-poisiga, keda tundsin juba varemgi (kohe näha, et vanad sõbrad!). Ema rääkis alles mõni päev (!) tagasi, et mulle olla tollane direktor Oskar Radik väga meeldinud. Küllap nii see oligi...

Meie koolis korraldati tantsukursused ning nende läbiviijaks oli legendaarne Arseni Poolgas (21.mai1908.a.-23.dets.1972.a.) isiklikult! Ta oli juba enne sõda Pariisis ja Sveitsis oma tantsuoskust ja -õpetamist lihvinud. 1933.a. võitis ta Tallinn-Monte Carlo autorallil I koha!(1942.a.-1952.a. asumisel Siberis...).

Ka hiljem pioneerlaagris (või ka teistes koolides) tantsõhtutel olin "köva käsi" (või osavjalg!): Eesti mees on tantsulõvi!

Meie kooli sattumise eellugu on aga üsna põnev. Mu ema töötas sel ajal teraviljakombinaadis (nüüdne Leibur). Üks tema töökaaslane rääkis, et oli oma poja Jüri saatnud Kivimäele vastavatud internaatkooli. Lapsed said sealt rõivad selga, neid toideti mitu korda päevas. Õhtupoolikul hoidsid õpilastel silma peal kasvatajad, kelle hooleks oli ka nn. Ettevalmistustunnid (kodune õppimine). Muidugi olid lastel mugavad magamistoad.Lisaks sellele olid head sportimisvõimalused: võimlas sai korvpalli mängida, väljas suusatada...

Et minu ema töötas vahelduva graafiku alusel (päeval, õhtul või lausa öösel), siis oligi laps (mina!) tihti omapäi. Muidugi, päris üksi ma küll polnud, sest lähiümbruses oli kümmekond seiklushimulist mehepoega, enamus minust mitu aastat vanemad. Meie ühised ettevõtmised olid põnevad, tihtipeale lausa pöörased. Aeg-ajalt juhtus ka pahandusi. Tagantjärele mõeldes, ega me pahatahlikud huligaanid ju polnud, aga tegutsemislusti jätkus küllaga.

Niisi soovitas mu ema töökaaslane Maria Vitsut mind samuti sinna internaakooli saata. Mäletan Mariat üsna hästi. Ta oli väga range olemisega 35-40 aastane sõjaveteran. Aeg-ajal kandiski ta vormirõivastust.

Et mu endised mängukaaslased jätkasid ikka oma vabade meeste vaba ja põnevat elu, siis noorukiaes sattusid nad mõnikord ka seadustega pahuksisse ja nii mõnigi jätkas koloonias või koguni vangimajas. Seega võin küll kinnitada, et Maria Vitsut päästis mind vangikongist!

Jüri Kongas, 3.Lend (mis jäi olemata).

P.S.Kuidas teile meeldis minu **ÕPILASPÄEVIK?**

Tõnu Veiper meenutab (KOOLIAJALUGU lk.63):

Esimese õppeaasta kevadel (1958.a.) uues koolis saabus meie tuppa Jüri Kongas (Konks), meist paar aastat noorem. Siis elasime, magasime veel koolimaja suurtes, klassideks mõeldud (ja nii hiljem oligi. Tuba Nr. 43 ?) tubades. Uuel poisil oli kaasas raamat VIIE DAAMI MUINASJUTUD, nagu ta meile uhkelt teatas. Kas mitte liiga vara pole daamidest lugeda, mõtlesime meie, suured (ikkagi JUBA 4.klass!). Tegelikkus on tavaliselt lihtsam. Raamatu kaanelt lugesime: VIETNAMI MUINASJUTUD!

Jüri oli elavaloomuline, pidevalt tegevuses, ikka mõtles ta midagi põnevat välja. Ja nii need pahandusedki (mõnikord!) ta üles leidsidki...

Hiljem lõpetas Jüri muusikakooli klassikalise laulu erialal ning med.kooli, et paremaks, targemaks ja osavamaks massööriks kujuneda. (Muide,Jüri on ka minu üks massaaži- õpetajatest).

PROTEST!!! PROTEST !!! JÜRI KONGAS toob ise selguse majja: Mäletan hästi seda "5 daami juttu". Ma ütlesin ju surmkindlalt selge häälega :VIETNAMI MUINASJUTUD. Keegi suurtest poistest (ikkagi JUBA 4.klass!) kuulis aga 5 DAAMI. Ise imestasingi:need mehed ei tea Vietnami! Mind hämmastab, et see eksitav teade jõudis koguni KOOLIAJALOO kaante vahele!

Tõnu Veiper meenutab/KOOLIAJALUGU lk.97):

1959.a. novembris-detsembris olin Artekis.

Muidugi hoolitsesin selle eest, et rõivad korralikud oleksid. Appi tuli ka klassivend Jüri Vitsut (1945-2015), kes lahkelt oma vormimütsi laenas (tema oma oli hoopis uhkem kui minul). Me kumbki ei aimanud siis, et Jüri ema Maria (1920-1991) tuleb kooli ja sellest (mütsist) suure skandaali korraldab,

Aga seda sain teada hoopis hiljem.

Jüril oli selle jama pärast väga piinlik...

Heli Vetevoog-Kesklaas:suur tänu, TIK 1 !

T.Veiper:

Vaikne suvehommik Pärnu lähistel Paikusel. Istume Heliga tema mugavas kodus. Vaatame vanu pildialbumeid vanade piltidega, Pöörame oma pilgud kaugeta,ammu möödunud aastate poole...

HELI meenutab (püüan teda mitte eksitada, ainult vahete-vahel midagi täpsustada):

Enne TIK-i tulekut elasime Rakveres. Elu polnud just kerge...Sealne internaatkool oli üsna meie kodu lähedal. Millegipärast tundusid selle kooli lapsed mulle imelikud. Isegi ei tea, miks. Kui me vend Veliga 1959.a. pealinna elama tulime (algamas oli juba 5.klass), olime sattunud täbarasse olukorda, sest

meie ema oli haigestunud. Õnneks aga oli meie vanatädi nii tragi, et sai meid Tallinna Internaatkooli. Paraku ei teadnud me, et tuleb käia arstide juures ning igasuguseid analüüse anda. Nii jõudsimegi kooli alles siis, kui tunnid olid juba alanud (kui Arno isaga...) vist teisel või koguni kolmandal septembrinädalal. Et olin oma kaksikvennast tragim ja hakkajam, siis astusingi esimesena kooli peauksest sisse. Vaatasin vilksamini venna poole, ta oli väga ehmunud näoga...

Meid võtsid vastu tüdrukute kasvataja STSELKANOVA (nagu hiljem selgus, väga range!) ja poiste kasvataja, kes oli ka ühtlasi emakeele õpetaja (nimi ei tule kahjuks meelde. Marju: LÄÄNEMETS!). Esimesed intra-päevad olid pingelised: tundus, et mind pannakse proovile. Kutsuti rahvastepalli mängima (mina olin ühe võistkonna kapten). Sportimist ma ei kartnud, sest olin juba Rakveres palju jooksnud, suusatanud, palli mänginud. Tolle rahvastepalli mängu-"eksami" me võitsime! Koos sellega tõusis ka minu maine.

Poistel (vist) sellist proovilepanekut polnud, sest poisid (ja mehed!) ongi üldiselt lihtsamad, lihtsakoelisemad.

Et olime Veliga juba Rakveres A.Taela käe all peotantsu õppinud, siis otsustasime tantsusamme oma uutele kaaslastele (kaas lastele!) tutvustada. Nii tasapidi sulandusimegi uude "kollektiivi".

Meie kooli lastega tehti mingisuguseid katseid. Paluti jalgu vaheldumisi sooja(kuum!) ja külma vette pista. See toimus peamaja keldris, seal, kus päris algaastatel söökla oli. Aasata siis oli (vist) 1959. või 1960. Mida need katsed tõestasid? Seda meile (muidugi!) ei avaldatud...

Kooli ajal oli mul palju kirjasõpru kogu Euroopast. Inglise keelt ma tol ajal veel piisavalt ei mõistnud ning seetõttu kirjutasime vene keeles. Ühe ungari poisiga (kahjuks praeguseks meie hulgast lahkunud) kirjutasime pikki-pikki aastaid. Veel nüüdki suhtlen tema lese ja lastega.

Ootamatult(?) hästi sain läbi B-klassi lastega, venelastega. 8.klassi lõpupidu pidasime kooliaulas koguni koos oma paralleelklassiga! Istusime uhke ja piduliku ühise peolaua taga. Väga tore ja lõbus oli!

9.klassi septembris tuli meie klassi palju uusi õpilasi ning kokku oli meid suisa 45! Nüüdsest oli mu pinginaabriks Marju ja nii kuni kooli lõpuni (suhtlema tänini pidevalt). Kuni selle ajani oli Marju pinginaabriks (pinksiks!) Anu Ignatjeva, minul aga Marika Lapp. Aga juba 9.klassi kevadel lahkusid "uutest" paljud ning kooli lõppedes oli meid vaid 17!

Vahepeal olime kolinud Pääskülla, üsna Rammul, Hansu naabrusesse. See Pääsküla-kodu sai omaseks ka paljudele klassi- ja koolikaaslastele. Paljud, paljud käisid meil. Kui aga Tartusse ülikooli siirdusin, siis käidi mul juba seal külas. Muide, ka Taimi Põlluveer otsis mind Tartus üles!

Olin kogu keskkooli vältel teinud tööd (mitte käinud töö!), teeninud raha. Kord olin kohtus istungi-sekretär, teine kord koristaja, siis veel limonaadi tehases ja haiglas hooldaja-pöetaja.(Meenub, et siis, kui mina töötasin limonaadi tehases, olid mu nn. naabriteks Heino Kroon-kalakombinaat ja Hans-leivakombinaat. Tihtipeale lõunastasimegi üheskoos.)

Juba üpris varakult sain tunda, et raha ei tule sugugi kergelt, aga läheb, kaob märkamatult.

Kui mõtlen tagasi TIK-i aegadele, siis olen tänulik sellele ajale. Mulle avanes kokkamismaailm, ma õppisin (ja mulle see meeldis!) puutöö saladusi. (T.V.:hoian käes pilti, kus verinoor Heli koob telgedel vaipa.).Ma karastusin, õppisin teiste (nii erinevate) inimestega suhtlema (Seda oskust läks mul hiljem

tulevases töös väga vaja !), õppisin iseseisev olema, otsuseid langetama, oma seisukohti kaitsma. Mis salata, mõnikord pidin ka õpetajatele vastu seisma (peaasjalikult teisi kaaslaste kaitses). Suur tänu dir.ALOle, kes mind õigesti mõistis ja kaitses. Suur tänu AIDA TENDERile, väga toredale ja soojale, väga targale inimesele! Suur-suur tänu oma kaaslastele, kes aitasid mul kasvada ja areneda just selliseks, naga ma saada tahtsin! Suur tänu, Tallinna I Internaatkool!

VELI.

Me olime (oleme !) kaksikud. Juba varajases lapsepõlves selgus, et mina olin kangem, julgem, otsustaja. Mu vend oli tagasihoidlik, leebe, pehme iseloomuga. Ei soovinud teistele halvasti öelda, ei otsinud konflikte, aga pahatihti leidsid pahandused just tema üles. Ta polnud võitleja, võitja. Aga teisalt... Ta oli sportlane. Kord võitis ta internaatkoolide vahelistel võistlustel 3 esikohta.

(T.V.: Ma mäletan neid võite, olin nende tunnistajaks. Vaadake KOOLIAJALUGU, lk.24:

Internaatkoolide III spartakiaad, kergejõustik, Kaagvere, 18.sept.1964.a. , 15-16 aastased poisid, 100m jooks **Veli Vetevoog** 12,6 sek. **I koht**; 200m jooks **Veli Vetevoog** 25,8 sek **I koht** ja kaugushüpe **Veli Vetevoog** 5.39m **I koht**).

Ta oli väga andekas muusik-laulis ja mängis pilli. Tal olid nn. "lahtised käed"-tegi mulle, oma õele kogu mööbli. Ta sai iga tööga mängeldes hakkama.

Ta tundlik natuur võttis iga ebaõnne, pahanduse südamesse. Veli kannatas pidevalt. Ta nägi, et ta ei suutnud olla see, kes ta sisemas olla tahaks. Igapäeva-elu muserdas teda. Nagu lapsena, tuli vend juba täismehena ikka minu juurde nõu küsima, oma kibestumistest rääkima. Nagu tundikud natuurid tihti, mõtles ka Veli oma väikesed (teiste arvates) probleemid ülisuurteks. Ta ei saanud kuidagi nendest võitu. Nii ta lahkuski noore mehena...

T.V.: Vaikime...

Mitu tundi on möödunud. Paljustki jõudsime rääkida, aga juttu jätkub vee järgmisteks kordadekski. Hakkan end minema sättima. Telefoni- helin teatab, et õhtupoolikul saabub Marju. Heli lubas mind randa viia. Nii ka teeb. Sammun mere poole, Heliilt kingiks saadud metsmaasikate (ise metsast korjatud !) karp kaasas. Tore, et lahkumine oli südamlikum kui saabumine. Illus suvepäev oli.

Heli SÖBRAPÄEVA läkitus koolikaaslastele:

Ma tänan, et mind üldse mäletate. Olge tublid ja peamine. meie eas on tervis. Soovin Teile kõigile kõige paremat ja ennekõike head enesetunnet .Mis isiklikult minusse puutub, siis alates 5.kl., kui sinna kooli sattusin, olen olnud kontaktis (ja väga lähedastes) paljude klassikaaslastega, sest see elu õpetas mulle paljutki ja ma olen isegi selle eest tänulik, et mul on kooliajast jäänud alles nii palju sõpru-kuni tänaseni.

Hans Rammul:Kooli algus.

Minu tutvus kooliga (õigemini küll selle õpilastega) algas nii umbes nädala jagu enne seda, kui sain teada, et mind viiakse üle internaat kooli. Kuna olin pea-aegu kohalik, siis intra ümbrus oli kuhjaga täis mu klassi- ja koolivendi. Ühe kooserdamise ajal tekkis koolitaguses metsatukas kerge konflikt intralastega. Õnneks verd ei valatud, aga hirm, et mind minu uues koolis ära tuntake, oli täiesti olemas. Õnneks probleeme vist ei tekkinud; vähemalt ei mäleta et oleks.

Kui ma tädiga (või õega, või täiesti iseseisvalt – ei mäleta) kooli jõudsin, olid tunnid juba pea kaks aastat käigus olnud. Aasta oli siis 1959 ja käimas oli II veerand (tõenäoliselt November, sest ilmad olid ilusad ja liiv kooliõuel lahtine; II veerandi hindeid sain vanast koolist kah). Ametlikku vastuvõtukomiteesse kuulus üks heas tootumuses vene tädi, kes rääkis minu mälu jägi üsna puhast eesti keelt ja mõned hinged olid veel. Mida nad mulle rääkisid, seda ei mäleta. Lõpptulemusena anti mind kasvataja Läänemetsa kantseldada.

Mitteametlik vastuvõtukomitee asus tegevusse vist kohe esimestel päevadel pärast kooli saabumist. See koosnes vene keelt emakeelena rääkivatest kaakidest. Venelastele omase uue tegelase katse tegin läbi kooli õuel (siit ka mälestus lahtisest liivast) ja hiljem ka siseruumides.

Koolist mäletan, et kasutusel oli vaid peakorpus, kus söökla ja garderoob olid keldris, klassid ja personal esimesel korrusel, poiste magamine teisel- ja tüdrukute magamine kolmandal korrusel (või vastupidi). Ka klasse pidi mujal olema, sest kuus komplekti ei oleks esimesele korrusele mahtunud.

Igal kutil oli oma voodi ja kapikene kuhu asju panna. Naiivse, linnalähedalt maalt (Pääskülast) pärit poisina, panin siis kappi ka kaasasolnud rahanatukese, aga veidi hiljem selgus, et kapp oli ühesuunaline – sisse sai panna, aga välja ei õnnestunud võtta. Keegi oli minust kiirem ja nii sain esimese õppetunni varguste maailmast. Häbiga pean tunnistama, et see kahjuks ei jäänud viimaseks kogemuseks; raha ma enam kappi ei pannud, aga muid asju küll.

Mäletan, et sain kooli- ja koduvormi ja muid asju ka, kusjuures koduvorm oli täiesti kantav. Hilsematel aastatel see muutus. Koduvormi müüsimine komkas maha ja kandsime kodust toodud riideid. Rätsepaga olid koolil vist suhted lõppenud – igatahes minult mõõte ei võetud.

Jutukene kujunes pisut kurblikuks, aga üks ekstreemsed asjad jäävadki meelde, sest neid juhtub (õnneks) harva. Häid asju juhtub aga iga jumala päev ja neid lihtsalt ei

suuda meeles pidada. Kurblik algus ei tähendanud õnneks seda, et tulevik oleks õnnetu olnud.

Hans Rammul, II lend ,meie koolis 1959.nov.-1966.juuli.

Joel Uusman (olematu V Lend):Mu kõht oli alati täis!

Tulin internaatkooli 1961.a. septembris 5.klassi.

Enne seda olin õppinud 28.koolis, mis asus(b) Hiiu jaama kõrval. (T.Veiper:Et meie koolil OMA spordiväljakut polnud, pidasime mitmel korral TIK-spordipäeva-kergejõustikus- just selle kooli platsil. Joel:Tean!)

Mäletan, et Hiiu kooli külastas kuulus odamees **Charles Vallmann** (mitmekordne NL meistrivõistluste medalimees, 1958.a. Stockholmi EM 12.koht).Tema jutt oli väga põnev! Vägev tunne oli minulgi oda käes hoida ja kuulata meistri käest õpetusi, kuidas piik lendama (LENDAMA !) panna. Sport oli mind juba varemgi paelunud. Eelistasin ikkagi suusatrenne.

Internaatkooli tõi mind 1.sept. ilmselt ema (täpselt küll enam ei mäleta). Elasime tollal üsna kooli lähedal Nõmmel Sambla ja Põllu tänava nurgal. Meie üleaedne oli võluv **Anu Kaal**.

Meenub, et õppeaasta ava-aktus toimus õues, koolimaja taga asfaltväljakul.

Et kodus oli ema minu õppimistel silma peal hoidnud. siis olid hindedki head. Nüüd olin (uues koolis) järsku vaba mees. Toimusid küll ettevalmistustunnid, kus pidime järgmise päeva tundideks "tuupima", aga... Olin üks paras väänkael, tegutsemislust täis. Sportisin muidugi usinalt edasi, aga õppimine langes tahaplaanile. Ja nii jäingi 5.klassi istuma. Kohanesin ka uues (jälle 5.!) klassis kiiresti, sest tundsin oma uusi kaaslasi ju varemgi. Nii oligi mul korraga kahes klassis klaassiõed ja -vennad! Parimaks semuks sai mulle Allan Elevant (olgu lisatud, et meie klassis oli nn. *loomaaed*: Sirje **KILU**, Hanno **OINA** ja Allan **ELEVANT**. Viimane lahkus paremasse ilma noore mehena- ta ei jõudnud kolmekümnesekski saada).

Esimestest aastatest on meelde jäänud rohkem või vähem toredad klassikaaslased **Mati Rohumets** (näen teda aeg-ajale Nõmme ujulas), **TiitRomandi**, **Liisi Ottesson**, **Gunnar Holmstroem** (jõuline spordimees), **Alev Heinrich**, **Külliki Mathisen** (väga hea õpilane), **Ingrid Anton** (kahjuks pole ka teda enam), **Tiit Talvar** (temast sai väga edukas suusahüppaja ning kahevõistleja. Hilisem treener-üks tema õpilistest oli Allar Levandi).

Õpetajatest on hästi meeles sõbralik ja hoolitsev Asta Rose, ajaloo-õpetaja Aida Tender (selle kooli, meie kooli PARIM õpetaja! Käisin tal ka kodus külas). Ta leidis aega, et tunni viimased 10 min.meile tarku ja huvitavaid raamatuid ette lugeda.

Matem. õpetaja Põlluveer. Esialgu olid mul tema aines üsna nadid hinded ja õp. tundus väga range ja lausa noriv. Kord olime kooliga Otepääl suusalaagris ning seal tutvusin õp. Põlluveeriga lähemalt ning

selgus, et ta on päris tore! Ja ka hinded paranesid!

Meesõpetajad[/u]: Junk (suur mees, vana rahu ise, meeldis pahandusetegijaid juustest sugeda ja kõrvast tirida), Rondik (suur jutumees, matkade organiseetija), Saluveer(valjuhäälnne õiendaja, töötas varem koloonias).

Üritustest meenub üks nn. pidulik (pühalik!) kohtumine Olga Lauristiniga. Ta pidas loengut oma kangelaslikust kommunismi-rajaja eluteest. Juhtus aga nii, et tool tema all ei kannatanud sellist suurstamist välja ning teenekas maailmaparandaja kukkus lavale siruli (või koguni lavalt alla!). Terve saal naeris!

Kaklused. Neid tuli ikka sageli ette... Madistasid A.klassi poisid B-klassi poistega.Poisid olid nagu poisid ikka, aga rääkisid erinevat keelt...Kui aga VÕÕRAD meie kooli ründasid, ununes omavaheline vimm ning siis olime üheskoos, ühtne "mansa".

Oma klassi poiste vahel juhtus lööminguid väga, väga harva. Tõsi, üks kõige vanema klassi MEES oli miskipärast mind sihikule võtnud. Kui vahetund algas, ootas ta juba meie klassiukse juures sooviga mind väänata, togida. Pidin lihtsalt ta eest ära jooksuma, kuni kell uude tundi kutsus. Õnneks olid mul kiired jalad! Ja nii juhtus palju kordi... Aastaid hiljem olen tahtnud temaga veelkord kohtuda, aga Saatus on soovinud teisiti...

Ma loodan, et ta neid ridu loeb ja ennast ära tunneb. Aga võib-olla on ta selle unustanud, see polnud TEMA jaoks oluline. Võib-olla...

Kõige vanematest poistest sain sain hästi läbi Truuste ja Ottessoniga, mõlemad kanged poksijad, rahulikud mehed.

Toivo Ustal (samuti kõige vanemast klassist).Muidugi mäletasin teda juba koolipäevist saati, aga edasi viis Elu mind ja teda kõrtsi tööle (olin seal 30 aastat). Nii puutusimegi aeg-ajalt kokku. Kahjuks pole teda üle 10 aasta enam näinud...

Kooli söögi ja rõivastega jäin väga rahule.

Olen seda meelt, et kui inimesel on kõht täis, on ta palju rõõmsameelsem, palju parem inimene. Ka suuremad kaagid, kelle kõht on täis, pole veel lootusetult kadunud hinged, neidki on võimalik päästa. Meie lapsepõlva-aastad olid enamikule koolilastele rasked (suurem osa kasvas isata, raha nappis). See kool, TIK 1 aitas nii mõnegi mehepojs halvale teeale sattumast. Olen internaatkoolile tänulik!

Tänavu detsembris täitub meie kooli algusest 60 aastat. Ootan suure põnevusega seda kokkutulekut. Kohtumiseni!

Joel Uusman, olematu V Lend. Meie koolis alates 1961.a. sept.

Tõnu Tischler: Tere, Tõnu!

Tõnu Veiper:tere, Tõnu!

Oleme mitut puhku juttu puhunud oma koolist, kaaslastest, neist kaugetest aegadest.

Mis sulle päris algusest meentb?

T.T.:Tulin TIK-i 1960.a., 7.klassi. Esimestest päevadest meenub vähe. Käisin tollase dir.Petrova jutul. Vastu mind igatahes võeti. Sain koolivormi ning teisigi rõivaid. Tutvustati klassiruumi, sööklad ja magamistuba (see asus 4.korrusel, üsna võimla kõrval. Hiljem tehti sinna keemia-klass).

T.V.:Kas uus kool oli sulle veel kaua võõras või kodunesid kiiresti?

T.T.:Arvan, et sain omaks üsna ruttu. Tõsi. ühe poisiga ei leidnud ma ühist keelt. Ja ei leidnudki...

T.V.: Kuidas sa õppimisega hakkama said? Raskusi polnud?

T.T.: Käisin varem 2.keskkoolis. Seal oli kord ja nõudmised palju rangemad kui intras. Seega oli mul "tugev põhi all" ning seetõttu möödus (vähemalt) 7.klass üsna kergelt.

T.V.:Jäid päris õppeaasta alguses lauluõpetajale silma (või hoopis kõrva?). Hiljem laulsid ka koolipidudel.

T.T.:2.keskkoolis pandi ka (just) laulmisele, koorilaulule rõhku. Ega koolipoisid kooris käia ei viitsinud ja siis pidi lausa direktor kõva häält tegema. Igatahes käisime suvel laulupeol laulmas! Oli väga vahva! Ka tänavu suvel nautisin noorte laulu- ja tantsupidu, tõsi küll teleri vahendusel... Oli väga vahva!

T.V.:Aga kool pole ju AINULT õppimine. Mis veel meenub?

T.T.:Matkamised! Õp.Asta Rose eestvedamisel tegime mitu põnevat "seiklust". Talvine suusamatk Karjalasse! Lisaks minule veel Ott, Lembit... Ja kes veel?

Saime koguni NSVL Noore Turisti uhke märgi omanikeks!

Sport. Käisin lausa poksitreennis.

Palju aega (toredat aega!) kulus fotograafiale. Lõputud tunnid pimikus... Pilte sai tahtud palju. Arvan, et nii mõnelgi on veel alles tolle aja pilte. Muidugi. ege kvaliteediga just uhkustada saa, aga niisugused olid meie toonased võimalused ja oskused...

T.V.:Meenub 2 imelist lugu seoses fotodega. Käisime kambaga kinos (Pioneer? Võit?) Rooma olümpiamäge vaatamas. Sina ja veel keegi ei pidanud paljuks kinolinalt pildistada!

Ja veel. Minu NL sõjaväepiletis ilutses all keldri- pimikus "tehtud" näopilt.

Aga millega sinu suved täidetud olid?

T.T.:Käisin tööl. Meenub, et ühel suvel olime koos Vello Romandiga "kraavihallid", paigaldasime torusid. Mõni aasta hiljem oli selles firmas Lembit Soosrv BOSSiks!

Mitu suve olin Tõstamaal.Meie koolist oli seal laagris paarkümmend last igas vanuses.

Pealikuks, laagriülemaks oli vanemkasvataja Kaarli Jaansalu. Väiksemad muidugi enamasti mängisid hommikust õhtuni (lisaks luuremängud, matkad),mina aga käisin sovhoosis põllutööl.

Aga tuli ka "kätt proovida" turbarabaski. Kui suve lõpul tehtud töö üle vaadati, liideti ja lahutati, siis selgus, et minu näitajad olis sovhoosi parimad!

Minu pilt pandi lausa autahvlile! Muidugi sain tehtud töö eest ka palka...

Õnneks ei koosne elu ainult töörügamisest. Käisime dir. Aloga merel kala püüdmas. Saagiga küll uhkustada ei saanud, aga tore meresõit oli!

Kui külas peeti simmanit, olime Karlaga alati platsis.

T.V.:Kindlasti on veel, mida meenutada. Kusagilt ilmutavad end meile ammu ununenud lood.

T.T.:Kindlasti!

T.T.:Saame kokku, vaatame vanu (ja uusi !) pilte.

T.T.:Kindlasti!

Tõnu Tischler, 1.Lend, Meie koolis 1960.a.sept.-1965.juuli.

KOOLIAJALUGU lk.80. Kirja pannud Tõnu Veiper, 1.Lend.

Tõnu Tischler (Tidi). Õpetajate lemmik.

Laulsime koos: "Päike on hõõguvalt kuum..." 10-15 aastat hiljem ühel sünnipäeval nägin käsitsi kirja pandud laulikus (kaustikus) minu poolt sellele laulule lisatud sõnu. https://www.youtube.com/watch?v=QNFyiCXc_yo

Magamistoa lukk läks nässu, ust polnud väljaspoolt võimalik avada. Õnneks(!) oli aken lahti jäetud (3.korrus!) ning Tõnu Tischler nõustus, et tema ümber tuletõrjevooliku sidusime ning teda väga ettevaatlikult katuselt alla lasksime. Operatsioon laabus hiilgavalt, keegi ei saanud viga! Tõnu sisenes tuppa ning avas ukse seestpoolt. Olgugi, et meid oli katusel terve kamp ja olime vooliku ka ümber korstna 2 ringi vedanud, tuleb ikkagi tunnistada, et tegu oli ikka väga suure rumaluse, lausa lollusega! Aga julge mees oli ta küll!

Lõpuklassi kevadel oli linnas koolilõpetajate pidu. Seal valiti ka missi ja printsesse. Kui ametlik tseremoonia oli lõppenud, läks Tõnu kiirel sammul üle saalipõranda ja kutsus ühe just äsja pärjatud kaunitari tantsule!

XXXXXXXXXX

Lubatagu veel lisada, et ÕPETAJATE LEMMIK ei tähenda sugugi mingit pugejat. Ta oli (on) lihtsalt töökas. Ta tegi seda, mida teised ei viitsinud.

Meenub, magamistoa kardinapuu -lugu. Ta oli vaevalt nädalapäevad meie koolis olnud, aga juba leidis ta tööriistad, millega seina augud taguda (arvata 3...4 cm sügavad).Sinna õiges mõõdus puupunn sisse "põrutada". Edasi punni sisse kas nael või klamber(ei mäleta) ja alles siis võis kardinapuu ning kardinad üles riputada.

Ja Karpaatides... Ta oli meie Taimile väga suureks abiks eelkõige lõkkel toidu valmistamisel (tee keetmine!!!). Meie teised võisime sel ajal südamerahus põõnata.

Ja veel.Tõstamaa suvelaagrist ilmus 01.aug.1964.a.(lk.4) ajalehes NÕUKOGUDE ÕPETAJA pikk lugu. Autor H.Kard.

Kõigile paremat soovib

Tõnu Veiper, 1.Lend.

Urmas Aavik: Tulin intrasse 1961.a. septembris.

Koolikaaslaste meenutused oma esimesest koolipäevast meie koolis on vahvad. Mina tulin intrasse 1961.a. septembris. Olin just kevadel lõpetanud Pelgulinna põhikooli 7. klassi. Nii et minu aeg meie koolis kestis 4 aastat. Pelgulinna poistest olid seal juba ees ja said minu klassivendadeks pinginaaber Toomas Taaring, Jüri Vitsut, Rannar Veeremaa ja Raivo Küla. Neid poisse ma varem ei tundnud. Hiljem, juba klassivendadena, käisime tihti üksteise kodudes. Aga mäletan veel praegugi nende kodusid ja nende emasid. See kõik on selgelt meeles, aga esimest koolipäeva ja sellega seonduvat ei mäleta üldsegi mitte. Ilmselt valib mälu ise, mida meelde jätta, mida mitte.

Urmas Aavik. 1.Lend. Meie koolis 1961.a. sept. - 1965.a.juuli.

Asta Tael-Kesküla:Mäletan esimest koolipäeva

Mind viidi Tallinna II Internaatkoolist Tallinna I Internaatkooli 9.klassi. Mäletan esimest koolipäeva. Kartsin, sest olin üksinda võõras kohas. Olen üldse aravõitu.Siis oli kooli direktoriks venelanna Petrova ja kõik, mida ta rääkis, oli vene keeles. Uusi õpilasi võttis vastu just tema. Ma ei saanud kõigest aru ja oleksin äärepealt lõunasöögist ilma jäänud. Minu esimene kasvataja selles koolis-Kaljo-sai minust õigesti aru ja viis mind söögisaali.

Mäletan lineikaseid. Need toimusid aulas/või võimlas ?/ Seisime sirgetes ridades ja pahandusetegijad pidid rivide ette astuma ja ise oma patud üles tunnistama. See oli väga piinlik ning korralikuks karistuseks.

Tootmisõpetuseks oli tüdrukutel kokandus, nagu me seda lühidalt nimetasime. Poistest said tislendid.

Pärast tunde oli kohtav sööma tormamine. Enne pidi aga käsi pesema. Kõik ei jõudnud seda teha. Ukse juures kontrollis korrapidaja-õpetaja käte puhtust. Siis tehti kavalust. Suruti peopesad tugevalt teineteise vastu- nii pidid käed puhtamatena näima. Ei aidanud see alati ja petjad pidid tagasi minema käsi pesema.

Asta Tael -Kesküla 09.02.1946.-02.02. 2015.; 1.lend. Oli meie koolis 1962.a.sept.-1965.a.juuli.

KOOLIAJALUGU, lk.59;60.

Asta õde Inge:

Kahju küll, aga oma mälestustega ma aidata ei saa. Kui Asta Tallinna kooli läks, läksin mina 4. klassi ega mäleta sellest ajast midagi eriti.

Meenuvad mingid jutuaajamised sellest, et kool pole veel pärselt valmis ja muidugi mingit kadedust. Vend Peedu oli sel ajal juba Järva Jaanis kutsekoolis, millest tundsin kergendust, sest tema kiusas

meid alati.

Mingid ähmased mälestused on sellest, kuidas Asta käis mõnikord nädalavahetustel kodus. Ta tundus siis nii suur olevat.

Aga see on ka kõik.

Tema mälestusi võib loomulikult kasutada. Kirjutas ta ju need teie jaoks. Nii kuuluvad need teile.

Enn Sepalaan:Minu esimene koolipäev.

Enn Sepalaan: Minu esimene koolipäev internaatkoolis 1962.a. septembris.

Meie, Veljo Pirn ja mina tulime Jälgimäe 8-kl.koolist. Me endine klassijuhataja oli Haridusministeeriumist uurinud maakooli õpilaste edasise õppimise võimalusi ja tal oli õnnestunud meid kuidagi internaatkooli munsterdada. Võimalik ehk seetõttu, et olime suurtest peredest, meil kummalgi polnud enam isa ja ka emad olid juba vanakesed.

Nii olimegi 01.septembril platsis. Spordisaalis oli "lineika". Direktor Petrova avas meile uue kooliaasta perspektiivid, keegi rivist kukkus kopsti kokku... Tekkis väike segadus!

Edasi sattusime me kuidagi õp.Kaljo, õppealajuhataja Alo/Jussi/ õe kätte, kes hakkas meiega edasi toimetama. Ta pani meid poiste internaadi ette välispingile istuma ja käskis oodata. Nii me seal ligi paar tundi vist ootasimegi. Vaatasime võõristavate nägudega, kuidas koolielu meist mööda voolas. Tüdrukud jooksid magala ja koolimaja vahet, poisid **oma** magala ja kooli vahet. Tundus, et kõik teadsid, mida teha tuleb! Tundsime end pisut võõrastena.

Lõpuks õp. Kaljo siiski saabus ja me läksime koos kuhugi lattu. Seal saime endile pruunid velvetpüksid, mustad kummitaldadega kingad ja koolivormid. Edasi viidi meid magala tuppa, näidati kätte voodikohad ja vist oligi juba õhtusöögi aeg kätte jõudnud.

Enn Sepalaan, 1.lend (meie koolis 1962.a.sept.-1965.a.juuli)

Enn, kas Sa mäletad, millal sai Sinust BOSS ja Veljost PAT ? Kas kohe kooliaasta alguses? Kes need nimed teile pani?

Kuidas ise nimedesse suhtusite?

Riina Rünk-Krünvald:uus algus.

Uus algus

Esimene koolipäev TIK-is? Tahaks väga mäletada,aga paraku ei meenu mulle midagi konkreetset. Kahju. On vaid üksikud mälopildid uuest algusest.

Pärast 8.klassi lõpetamist keskmise suurusega maakoolis oli mul mõttes kaks valikut: kas „pisipedasse“ saamaks lasteaiakasvatajakaks või internaatkooli keskharidust omandama. Sõitsin Tallinna. Kuid pere „jõukuse“ aste ja hirm muusikaliste katsete ees panid mind valima teise variandi ja

nii ma Vabaduse puisteele jõudsin/ taskus paber täpse juhisega: buss nr.18, Jannseni peatus/.

Esimene pilk majale oli meelitatav. Siin võiksin küll õppida! Avasin ukse, astusin fuajeesse – muljetavaldav. Leidsin ka direktori kabineti/koos nimesildiga/. Taevake, miks ta venelane on? Kogusin julgust ja koputasin. Juttu ajasime küll eesti keeles. Esitasin nõutavad paberid ja olingi vastu võetud. Fakt, et pool kooliperest on venelased, tekitas küll kerge ehmatuse.

Eredalt on meeles minu saabumine tütarlaste magalasse. /Kas see võis olla 1.septembril?/ Päril hirmutav teadmine : elada 8-kesi ühes toas! Umbes 4 ruutmeetrit inimesele. Aga toanaabrid olid toredad. Vanad olijad võtsid meid, uusi , sõbralikult vastu. Esimesest pilgust oli selge, et sattusin heasse seltskonda. Minu naabriks sai armas tagasihoidlik Asta ja nii me ka klassis ühte pinki istusime.

Õpetajatest kohtusin kõigepealt kasvataja Kaljoga – ta hakkas mulle kohe meeldima oma käitumise ja oleku pärast. Tema abiga sain koolivormi ja helepunase pesusametist kodukleidi. Pean tunnistama, et see on olnud kogu mu senise elu jooksul ainus helepunane kleit. Ka must põll on jäänud viimaseks taoliseks riideesemeks minu garderoobis.

Hoopis teistsugune on esimene mälestus klassijuhatajast. See juhtus päris kooliaasta alguses. Ei meenu, mida me küll valesti tegime, aga ta lausa karjus meie peale /pikas kõledas koridoris kahe maja vahel/. Olin tükk aega solvunud. Hiljem ma muidugi hakkasin teda hindama.

Esimene „lineika“ - kummaline kogemus, tekitas imestust.

Aga Kivimäe männid – nende rahustav lõhn ja värv! Kui edaspidi tuli tahtmine üksi olla, sai ikka mändide vahele jalutama mindud. Kes teab, võib-olla on just sellepärast mänd minu lemmikpuu.

Minu uus klass. Esimesed tunnid kulusid uudistamiseks. Tunne oli ärev - kuidas ma hakkama saan? Poisid tundusid päris kenad olevat, mõned edevad ka, aga kui tähtsad! Tundus võimatu, et ma nendega üldse rääkima hakkam. Ja kui palju oli klassis ilusaid tüdrukuid! Väga huvitav koosseis - igal oma lugu ja erinev iseloom- ja nendega lähemaks tutvumiseks oli ees kolm pikka aastat.

Siis oli aasta 1962 ja mina olin 15-aastane.

Riina Rünk-Krünvald, 1.lend, meie koolis 1962.a.sept.-1965.a.juuli.

KOOLIAJALOOS (lk.55) kirjutas Riina: Need kolm Tallinna-aastat on olnud minu jaoks väga olulised. Küllap oli kohanemine internaadi-eluga keeruline ning vast polnud ka probleemid olemata, kuid nüüd sellele kaugele ajale tagasi vaadates on mälestused valdavalt head.

Kai Ets-Pugi:Kaagverest Tallinna.

Tulin TIK-i 1963.a. sügisel 9.klassi. Erist ärevust uus kooli ei tekitanud, sest intra-eluga olin tutvust teinud juba Kaagveres. Õppisin seal 1 aasta (8.klassis). Et Kaagvere kool muudeti pahade tüdrukute kooliks (ka Erika Salumäe sattus sinna), saadeti senised kasvandikud teistesse koolidesse laiali. Nii sattusemigi Tik-i üsna suure kambaga. Lisaks minule veel Maimu Sillaste (tagasihoidlik , heatahtlik), Aita Schulbach (kõik TIK-i aastad minu pinginaaber, rõõmsameelne ja jutukas), Anne-Li Till (eelmise kooli rahvatantsurühma üks parematest), Vaike Sibul (vaikne ja sõbralik)- meie kõik olime nüüd ühes toas. Lisaks veel tubli sporditüdruk Eha Pind ning Valli Afanasjeva (kuulus eelmises koolis rahvatantsurühma nn.eliiti.Praegune Kaseorg, Valli baari omanik).

Minu senine (eelnev) koolitee:

Et elasin Alatskivil VÄLGI külas, siis esimesed 6 aastat käisingi Välgi koolis. Edasi viis koolitee mind Kõrveküla Keskkooli (7.klass) ja 8.klassis õppisin juba Kaagvere Internaatkoolis.

Aga tagasi Tallinna Internaatkooliga tutvuma. Meiega koos tulid endisest koolist uude ka Ellen Murro ja Maire Vainu, aga nemad ühinesid 10.klassiga.

MEIE klass oli paisunud ülisuureks. Minu mäletamist mööda oli meid kokku koguni 44. Tõsi, aasta pärast oli lahkujad palju ning 11.klassi lõpetas vaid 17...

Hoidsime oma varajasemate kaaslastega väga kokku (olime nn. maakad) ja see muutis meie sisse-elamise uues koolis palju kergemaks. Muide meie hea läbisaamine jätkub tänini...

Tallinna kool meeldis meile eelmisest palju rohkem ,sest nii rõivad, toitlustamine kui üldse elutingimused olid sootuks etemad. Päevad möödusid kiirelt, tegemist oli palju ning igavust tunda polnud mahti.

Nii möödusidki 3 kooliastat imekiirelt. 11.klass, tutipäev, lõpuõhtu...

Aga kooliga ma siiski huvasti ei jätnud. Nimelt käisime Maimuga dir. Alo juures ning kurtsime talle, et meil pole linnas kusagil elada. Ja dir. lubaski meil veel ühe aasta tüdrukute majas 1.korrusel (uksest sisse vasakule kõige viimane tuba, aken poiste korpuse poole) elada. Aata hiljem lahkusime lõplikult...

Kai Ets-Pugi, Il Lend, meie koolis 1963.a.sept.-1966.a.juuli (ja veel 1 aasta kostilisena).

Minu mäletamist mööda olime kostilised siiki **2 aastat**.

Need 2 aastat oli kool vaid venekeelne. 1968.a. tuli nendesse ruumidesse muusikakool(konservatoorium).

Siis viiski ELUTEE meid Kaiga lahku, kuigi mõlemad siirdusime Tartusse.

Maimu Sillaste-Juurmann, Il Lend.

Meie koolis 1963.a,sept.-1966.a.juuli,
(lisaks 2 aastat kostilisena).

Ka mulle meenub nüüd, et elasime Maimuga koolimajas tõesti 2 aastat. Siis alustati remonti ning MEIE TUBA tuli vabastada. Ees ootas Tartu.

Aga koolielu oli lõbus. Õmblesime Aitaga meie klassi poiste spordipüksid alt kinni (kokku). Ja seda just enne keh.kasv. tundi!

Ka öösel jätkus põnevust. Väga levinud oli nn.pasteerimine (s.o. hambapastaga magaja näo "kaunistamine"). Meil, tegijail oli lõbu laialt, aga me ei andnud endale toona aru, et sugugi mitte kõigile "ohvritele" see kunstiteos meelmööda polnud. Loodan siirale, et solvunud on tänaseks andestanud.

KaiEts-Pugi, II Lend,

meie koolis 1963.a.sept.-1966.a. juuli (ning lisaks **2 aastat** kostilisena).